

TEN ROOMS OF THE MIND

MADNESS

Excess

GILLETTE DELİLİĞİ

Aşırılık

ZİHNİN ON ODASI

Her birimizin, hiç seçmediği hâlde içinde oturduğu bir ev vardır.

Adresi yoktur. Hiçbir haritada görünmez. Yine de onu, gerçekten yaşadığımız her yerden daha iyi tanırız. İçeride on kapı vardır.

Bazılarını her gün farkına varmadan açarız.

Ötekileri kilitli tutar, bizimle hiçbir ilgileri yokmuş gibi yaparız.

Bir de kendi elimizle kurmadığımız ama nasılsa yine de içimizde taşıdığımız odalar vardır. Bu bir teori değil.

Rafta toz toplayan bir psikoloji el kitabı değil.

Bu on odayı, çoğu zaman nerede olduğunu bilmeden, birer birer dolaşmış ve şimdi, omuzlarında birkaç yıl daha taşıırken, onları tam yaşadığı gibi tarif etmeye çalışan bir adamın anlatısı.

On kapı.

Hepsini açtım.

Kimini merakla.

Kimini istemeye istemeye.

Bazılarını ancak geri dönmek için artık çok geç olduğunda.

Bu odalar sana tanıdık geliyorsa, benim hikâyemi anlattıkları için değil.

Derinlerde bir yerde seninkini de anlattıkları için.

Ferdinando

DELİLİK — Aşırılık

Bana deli dediler.

Bir kere de değil.

Bazen fazla düşündüğüm için.

Bazen fazla hissettiğim için.

Bazen de sırf olaylara başka bir açıdan baktığım için.

Zamanla anladım ki delilik, çoğu zaman sınıflandıramadığımız şeye yapıştırdığımız etikettir.

Yine de aşırı duyarlılıktan doğan bir delilik türü var.

Aşırı sorgulamaktan.

Derinliği olmayan yüzeyleri kabullenememekten.

Delilik, düşüncenin dilden hızlı koştuğu bir odadır.

Duyguların hep birden geldiği.

Kalbin kapılarını kapatamadığı.

Oradan geçen hiç kimse değişmeden çıkmaz.

Çünkü bir şey görmüştür.

Görölmüş olan da görölmemiş sayılamaz.

Çoğu kişi deliliğin zekânın karşıtı olduğuna inanır.

Ben ikna olmuş değilim.

Bazen yakın akrabadırlar.

Bazen delilik, son sınırına dayanmış zekâdır.

Artık zapt edilemediği nokta.

Çok fazla bağlantı gördüğü.

Çok fazla anlam.

Aynı anda çok fazla gerçeklik.

Bu olduğunda da dil artık yetmez.

Geriye kusurlu bir çevirmen olarak yalnızca jest—ya da sessizlik—kalır.

Ferdinando